

v § 39 zák. o obch. pom.). O obsahu vysvědčení mluví se na str. 358 a výsledkem úvah jest, že ve vysvědčení nesmí býti zápisky a poznámky pro zaměstnaného škodlivé. V § 153 III. novely není výslovně derogován § 104 živn. řádu, praví se tam jen všeobecně, že »pokud ve zvláštních zákonných předpisech, daných pro určité služební poměry, není ustanovení o služební smlouvě, jest použití ustanovení § 150«. Z toho všeho odvozuje nejvyšší soud, že ustanovení § 1163 obč. zák., podle něhož nejsou přípustné zápisy a poznámky ve vysvědčení, které by znesnadily zaměstnanému získání nového místa, platí i pro učně, jež jest považovati za zaměstnané ve smyslu předpisů § 150 III. dílčí novely, a proto že ustanovení to platí i pro vysvědčení, které podle § 104 živn. řádu učební pán jest povinen vydati učeďníkovi »o ztrávené době učebné, o jeho chování po tuto dobu a o nabytém vzdělání v živnosti«. Nejvyšší soud neshledává důvodu, pro nějž by z ochrany zaměstnaných, uzákoněné v § 150 III. dílčí novely, měli býti vyňati učňové, u nichž platí tytéž ohledy sociální jako u jiných zaměstnaných, kteří za svou práci jsou již placeni, neboť poznámky, které by jim znemožňovaly se doučiti, byly by pro ně stejně osudné jako podobné poznámky pro zaměstnance práci hledající. V souzeném případě žalovaný dal žalobci do vysvědčení, jímž mu potvrzoval, že byl u něho v učení od 18. července 1927 do 5. prosince 1929, poznámku: »byl z učení propuštěn pro neposlušnost a fušování«. Poznámku tuto, třebaže se zakládala na pravdě, jest pokládati za nepřipustnou podle § 1163 obč. zák. a proto jest žaloba odůvodněná, jak správně uznal prvý soud. Právní vývody odvolacího soudu, který došel k úsudku, že sporná poznámka ve vysvědčení není nepřipustná, neuznává nejvyšší soud vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, za správné.

Čís. 11134.

Bylo-li skutkovým přednesem žaloby, již bylo vyhověno rozsudkem pro zmeškání žalovaného, že žalovaný byl odsouzen trestním rozsudkem pro trestný čin, spáchaný na žalobci, že trestní soud přiřkl mu jako soukromému účastníku určité částky a s dalšími ho poukázal na pořad práva a proto že jest žalováno o zaplacení těchto částek, jest důvod k obnově podle § 530 čís. 5 c. ř. s. spatřovati v tom, že byl odsuzující trestní rozsudek napotom zrušen právoplatným osvobozujícím rozsudkem.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Rv II 828/30.)

Žalobě nezl. Františka M-a (pokud se týče jeho otce) proti Aloisu M-ovi o zaplacení 800 Kč bylo rozsudkem pro zmeškání vyhověno. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Alois M. proti nezl. Františku M-ovi obnovy řízení o žalobě nezl. Františka M-a. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě o obnovu, odvolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání, opřenému o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. nelze odepřítí oprávněnost. Dovolatel žaluje o obnovu řízení z důvodu § 529 (správně 530) čís. 5 c. ř. s., tedy z důvodu, že nález trestního soudu, na němž se rozsudek zakládá, byl zrušen jiným rozsudkem v právní moc vešlým. Ve sporu, o jehož obnovu jest žalováno (C II 678/28), byl rozsudkem pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. pro nedostavení se žalovaného žalovaný uznán povinným, by zaplatil žalobci jako náhradu škody z pobití nezl. Františka M-a 800 Kč s přísl. Přihlédnouti jest k doslovu žaloby, na jejímž základě byl rozsudek pro zmeškání vydán. Tam se tvrdí, že žalovaný byl odsouzen v trestní věci vedené pod značkou T 542/28 pro přestupek podle § 411 tr. zák., spáchaný pobitím nezl. Františka M-a, ku peněžitě pokutě 40 Kč a uznán povinným nahraditi soukromému účastníku nezl. Františku M-ovi určité tam uvedené částky a že s ostatními nároky odkázán byl nezl. František M. na pořad práva civilního. Na těchto soukromoprávních nárocích uplatňuje žalobce bolestné 500 Kč, za lékařskou prohlídku 20 Kč, za pochůzky se synem k lékaři 60 Kč a za svoji účast při třech hlavních přelíčeních 220 Kč, úhrnem 800 Kč, jichž zaplacení jakožto náhradu škody způsobené pobitím nezl. Františka M-a žalobou se dožaduje. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil a byl proto podle § 396 c. ř. s. k návrhu žalobcovu vynesena rozsudek pro zmeškání, jímž bylo žalobě vyhověno. Trestní rozsudek, na nějž se žalobce ve sporu C II 678/28 odvolával, byl změněn, obžalovaný pro onen přestupek § 411 tr. zák. z obžaloby byl osvobozen a osvobození jeho bylo znova vyřčeno i po povolené obnově trestního řízení, a tento poslední osvobozující rozsudek stal se právoplatným. Hledíc k doslovu žaloby C II 678/28, nebylo skutkovým přednesem žalobcovým, že žalovaný pobil syna jeho nezl. Františka M-a a způsobil mu zranění, čímž mu vzešla určitá škoda, jejíž náhrady se domáhá, nýbrž, že žalovaný byl odsouzen trestním rozsudkem pro přestupek § 411 tr. zák., způsobený pobitím jeho syna, že trestní soud přiřkl mu jako soukromému účastníku určité částky a s dalšími že ho poukázal na pořad práva a proto že žaluje o zaplacení těchto dalších částek. Žaloba podaná dne 22. října 1928 C II 678/28 zakládala se tedy na odsouzení žalovaného pro přestupek poškození na těle, na kterýž rozsudek byl civilní soud vázán, a to i tehdy, kdyby se žalovaný dostavil a jednal (§ 268 c. ř. s.), takže by k rozsudku pro zmeškání nebylo došlo, ale rozsudek byl býval řešil věc kontradiktorně. Když pak onen trestní rozsudek, na němž byl založen civilní rozsudek pro zmeškání, byl zrušen novým osvobozujícím rozsudkem v právní moc vešlým, jest tu důvod k obnově řízení dle § 530 čís. 5 c. ř. s. a, ana žaloba o obnovu byla podle § 534 čís. 3 c. ř. s. podána v čas, správně první soud žalobě vyhověl. Soud odvolací neposoudil spor po stránce právní správně, poněvadž jedině rozhodným jest přednes strany žalující o skutkových okolnostech (§ 396 c. ř. s.) a tento přednes podle znění žaloby jedině zde směrodatného jest, že žalovaný byl trestním

rozsudkem odsouzen pro pobití syna tehdejšího žalobce, nikoliv jen že žalovaný pobil jeho syna a tím mu způsobil škodu, o jejíž náhradu žaluje. Žaloba se zakládala na odsuzujícím trestním rozsudku, nikoli přímo na pobití. Padl-li onen trestní rozsudek, musí padnouti i založený na něm rozsudek civilní a civilní soudce musí vyšetřovati a uvažovati (zjišťovati) potom sám, zda pobití se stalo čili nic, a padá-li tehdejšímu žalovanému, jenž je nyní v obnovovacím řízení žalobcem, za vinu čili nic.

Čís. 11135.

Bylo-li ve smlouvě o zřízení služebnosti chůze a jízdy vraty průjezdu domu ustanoveno, že si oprávněný může dáti zhotoviti klíč k vratům průjezdu, by, kdykoliv se mu bude líbiti, mohl vykonávati obsah služebnosti, nepřísluší oprávněnému domáhati se na zavázaném, by nezavíral vrata domu před určitou hodinou.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Rv II 829/30.)

Žalobce se domáhal na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalobci přísluší právo neobmezeného užívání služebnosti chůze a jízdy vraty a průjezdem domu žalovaných, že žalovaní jsou povinni to uznati a neuzavírat vrata svého domu na klíč v zimě před devátou hodinou a v létě před desátou hodinou večer a že jsou dále povinni zdržeti se jakéhokoliv rušení práva této služebnosti. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Není sporné, že žalobci přísluší podle smlouvy ze dne 11. března 1889 služebnost chůze a jízdy vraty průjezdem domu žalovaných. Podle této smlouvy jest zjištěno, že si vlastníci panujícího domu mohou nechat zhotoviti klíč k vratům průjezdu, by se, kdykoliv se jim bude líbiti, mohli dostat do svého příbytku a ven, dovésti a odvésti věci, přihnati a odehnati dobytek. Tímto ustanovením jest však obsah, rozsah a i způsob vykonávání přesně vyznačen, totiž neobmezené užívání průjezdu domu. Právem proto vytýká odvolání napadenému rozsudku, že nevystihl pravý právní význam obsahu smlouvy v tom směru a klade neprávem důraz na to, že ve smlouvě není určeno, zda a kdy mohou dveře průjezdu býti uzavřeny, což jest však naprosto nerozhodné vzhledem k přesnému ustanovení, že žalobce může užívati průjezdu libovolně. Zvyklost, na niž rozsudek poukazuje, nemá pražádného právního významu vzhledem k obsahu smlouvy. Žalovaní jako majitelé služebného domu nebyli ve výkonu svého práva vlastnického obmezeni služebností v tom, by svůj majetek proti škodlivým náhodám nechránili, dokud se nedotkli práva žalobcova, což se však nestalo, jelikož žalovaná strana nezasahovala do libovolného užívání průjezdu a též užívání toto nijakým způsobem nestěžovala. Ostatně poukazuje se též na ustanovení § 351 obč. zák. Stížení výkonu služebnosti mohlo se státi tím, že žalobci snad museli použiti klíče již před devátou pokud se týče desátou hodinou večer, jelikož žalovaná strana z důvodu bezpečnosti mohla průjezd zaví-